

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **EKOS Řevnice, spol. s r.o., IČ: 47551828**, se sídlem Řevnice, Na Bořích 1077, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2012, č. j. 79/500/12, 2486/ENV/12,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podáním ze dne 13. 9. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 4. 2012, č. j. 79/500/12, 2486/ENV/12, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, (dále jen „ČIŽP“), ze dne 18. 11. 2011, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/104769.003/12/PSP, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000 Kč za porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, spočívající porušení závazných podmínek rozhodnutí o vydání integrovaného povolení pro zařízení „Skládka tuhého komunálního odpadu (skupina S – ostatní odpad), na pozemcích p. č. 3641/2, 3643/2, 3644/2, 3645/1, 3645/3, 3651/2 a 3659/2 v k. ú. Řevnice, (dále jen „Skládka Řevnice“), v rozporu s podmínkami integrovaného povolení. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 2.500 Kč.

Z usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 30. července 2012, č. j. 18 C 164/2012-68, které nabylo právní moci dne 22. 8. 2012, soud ověřil, že žaloba byla podána včas.

Z rozhodnutí ČIŽP ze dne 18. 11. 2011 vyplývá, že skládka Řevnice byla společností EKOS provozována na základě rozhodnutí o vydání integrovaného povolení, které vydal Krajský úřad Středočeského kraje, odbor ŽPaZ, dne 8. 6. 2004, č. j. 13056/72363/2004/OŽP, které nabylo právní moci dne 1. 7. 2004, (rozhodnutí č. 1), posléze měněno rozhodnutími:

ze dne 30. 8. 2006, č. j. 61331/2006/KUSK/OŽP/Ži (právní moc dne 10. 2. 2007; rozhodnutí č. 2),

ze dne 27. 9. 2007, č. j. 126025/2006/KUSK OŽP/St (právní moc dne 24. 11. 2007; rozhodnutí č. 3),

ze dne 20. 2. 2009, č. j. 11377/2008/KUSK OŽP/ŠM (právní moc dne 27. 3. 2009; rozhodnutí č. 4),

ze dne 10. 8. 2009, č. j. 127116/2009/KUSK OŽP/VITK (právní moc dne 3. 9. 2009; rozhodnutí č. 5),

ze dne 2. 6. 2010, č. j. 16884/2009/KUSK OŽP/VITK (právní moc dne 24. 6. 2010; rozhodnutí č. 6), (dále jen „integrované povolení“).

ČIŽP při kontrole na skládce Řevnice zjistila porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, které mělo spočívat v tom, že společnost EKOS nedodržela v roce 2009 stanovenou četnost monitoringu jakosti podzemních vod u vrtu M-4. Konkrétně monitoring, který měl být prováděn 1x za tři měsíce, byl v roce 2009 proveden pouze 3x (nebyl proveden v I. čtvrtletí 2009); monitoring prováděný s četností 1x 6 měsíců byl proveden pouze 1x (nebyl proveden v období jaro 2009) a monitoring prováděný 1x za 12 měsíců (jaro) nebyl proveden vůbec.

Konkrétní porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci popsala ČIŽP ve svém rozhodnutí takto:

V kapitole **B) Způsob monitorování zařízení**, podkapitola **Jakost podzemních vod** porušena podmínka: „Provozovatel bude sledovat jakost podzemní vody“ v tomto rozsahu:

Parametr	Četnost
teplota vody, pH, vodivost, CHSKM,, barva, zákal, zápach, sediment,	1 x za 3 měsíce
teplota vody, pH, vodivost, CHSKMn, N-NH ₄ , Cl, CN«tk	1 x za 6 měsíců (jaro, podzim)
N-NO ₃ , N-NO ₂ , SO ₄ , As, Cd, Cr, Cu, Co, Ni, Pb, Hg, Zn, Al, V	1 x za 12 měsíců (jaro)

Platnost tabulky před nabytím právní moci rozhodnutí č. 6, tj. do 23. 6. 2010.

Společnost EKOS nedodržela v roce 2009 stanovenou četnost monitoringu jakosti podzemních vod u vrtu M-4. Konkrétně monitoring, který měl být prováděn 1x za tři měsíce byl v roce 2009 proveden pouze 3x (nebyl proveden v období I. čtvrt. roku 2009);

monitoring prováděný s četností 1x 6 měsíců byl proveden pouze jedenkrát (nebyl proveden v období jaro roku 2009); a monitoring prováděný 1x za 12 měsíců (jaro) nebyl proveden vůbec.

V kapitole **D) Ochrana zdraví člověka a životního prostředí** porušena podmínka č. 6: „Zajistit provedení zkoušek těsnosti jímek a nádrží podle ust. § 39 odst. 4 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, (u jímek jednou za 5 let)“. Společnost EKOS neprovedla zkouškou těsnosti jímký průsakových vod v období od 1. 7. 2004 (nabytí právní moci rozhodnutí č. 1) do 30. 6. 2009, jak jí ukládala tato podmínka zákona o integrované prevenci.

V kapitole **F) Souhrnné podmínky provozu** porušena podmínka č. 2: „Provozovatel zajistí, aby výsledky monitoringu byly porovnány s hodnotami získanými předchozím měřením, hodnotami ve vrtu M-4 a hodnotami uvedenými v metodickém pokynu MŽP č. 3/1996. V případě zjištění nadlimitní hodnoty sledovaných ukazatelů přijme provozovatel následující opatření: dle výsledků uvedeného šetření ve spolupráci s odbornou firmou ověří zjištěné skutečnosti (rozšířený rozbor dle kritéria B metodického pokynu MŽP č. 3/1996. V případě překročení limitů dle kritéria C uvedeného metodického pokynu budou navržena opatření (s přihlédnutím ke skutečnému požadovému znečištění) odstranění nežádoucího stavu“. Společnost EKOS neprovedla v roce 2009 předepsanou četnost stanovení u všech ukazatelů stanovených pro kontrolní vrt M-4, a tudíž ani nemohla porovnat hodnoty stanovených ukazatelů u ostatních vrtů právě s kontrolním vrtem M- 4.

V kapitole **F) Souhrnné podmínky provozu** porušena podmínka č. 4: „Po ukončení skládkování na skládce nebo její částí, provozovatel provede v souladu se schválenou projektovou dokumentací úpravu tvaru tělesa skládky, uzavření a rekultivace skládky, péče o uzavřenou skládku včetně monitorování po dobu 30 let". Inspekce kontrolou zjistila, že rekultivace skládky Řevnice nebyla společností EKOS provedena v souladu se schválenou projektovou dokumentací č. 11/2006 a jejího dodatku č. 8/2008 (vypracováno společností CZ Ekologie Holding s.r.o., Ing. V.) skládky Řevnice, konkrétně tím, že nebylo dodrženo:

- stavebně-technické řešení uzavíracích a rekultivačních vrstev skládky podle projektové dokumentace (nedostatečná míra zhutnění pouze na 92 % neodpovídá požadavkům projektové dokumentace, která byla vyžadována na 95 %; nepřítomnost drenážní vrstvy),
- v profilu P3 sklon svahu tělesa skládky nevyhovuje požadavku projektové dokumentace a
- skutečné provedení biologické rekultivace nesplňuje požadavky schváleného projektu.

ČIŽP se ve svém rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 300.000 Kč zabývala rovněž namítaným uplatněním zásady ne bis in idem s tím, že společnost EKOS byla sice již sankcionována pro pochybení vycházející z jiné podmínky, avšak důsledek se projevuje i v této podmínce, kterou ČIŽP byla povinna kontrolovat., a ta nebyla ke dni kontroly plněna. Předchozí rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty ze dne 7. 8. 2009, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0904103.003/09/PTA, nabylo právní moci dne 2. 6. 2010, a proto se porušení této podmínky v roce 2009 nemohlo týkat. Citované rozhodnutí se vztahuje výhradně k deliktům, kterých se společnost EKOS dopustila v období 2007 až 2008, ve

kterém nebyl monitoring proveden vůbec. Nyní uložena sankce se týká období roku 2009. Krajský úřad Středočeského kraje ve svém rozhodnutí o udělení pokuty ze dne 1. 2. 2011, č. j. 021619/2011/KUSK OŽP//VITK, se touto podmínkou za rok 2009 nezabýval. Sankce se tedy ukládá za delikt z jara 2009 a delikty pozdější, nejde o dvojí sankcionování.

Společnost EKOS napadla rozhodnutí o uložení pokuty odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, č. j. 79/500/12, 2486/ENV/12, ze dne 20. 4. 2012.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o zamítnutí odvolání mj. konstatoval, že povinnost zajistit zkoušku těsnosti jímky do 30. 6. 2009 byla uložena zákonem o integrované prevenci a společnost EKOS si musela být toho vědoma. Nepředložila žádný doklad o objednání zkoušky přede dnem 30. 6. 2009, ani o provedení zkoušky přede dnem 30. 6. 2009; zkouška byla provedena až ve dnech 13. - 14. 12. 2009. Žalovaný odmítl tvrzení odvolatele ohledně monitoringu a uvedl, že nemožnost porovnání údajů ostatních vrtů s údaji pro kontrolní vrt M-4 znamená absenci důležitého kontrolního mechanismu, který mohl včas upozornit na případné negativní ovlivnění životního prostředí skládkou. Tato situace byla zaviněna odvolatelem. Žalovaný proto nemohl uznat tuto námitku a pokutu z tohoto důvodu nesnížil. Dospěl totiž k závěru, že pokuta byla uložena po právu, její výše řádně zdůvodněna a nezbylo než rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdit

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a uváděl, že na jaře roku 2009 byl kontrolován ČIŽP, připustil, že neprováděl řádně monitoring skládky v období let 2007 – 2008, přiznal, že neprováděl monitoring ani v I. čtvrt roku 2009. Tvrdil, že předtím u něho proběhla kontrola za období let 2007 – 2008, a že pokuta byla uložena za období 2007 - 2008 + jaro 2009. Podle jeho názoru za rok 2009 měla být uložena pokuta jen v řízení v roce 2009. Ve skutečnosti byl za nesplnění povinnosti provádět řádný monitoring v I. čtvrt roku 2009 potrestán 2x. Poprvé rozhodnutím, které se týkalo období let 2007 – 2008 a podruhé rozhodnutím, které se týkalo období 2009. Namítal, že pokuta za již jednou sankcionovaný prohrěšek je neoprávněná.

Žalobce ke kontrolnímu zjištění, že nezajistil měření těsnosti jímky v termínu stanoveném integrovaným povolením, uváděl, že měření bylo objednáno včas a dokládal objednávku, a že důvodem odkladu měření byla nemoc technika. Tvrdil, že nedošlo k ohrožení životního prostředí, a proto doufá v mírnou sankci.

K výši pokuty uváděl, že by měla být zákonným, nesporně oprávněným a stimulačním nástrojem k ochraně zákonnosti. Tvrdil, že pokud jde o výši pokuty, nebyl ze strany správního orgánu zájem o mediační řešení. Peníze vynaložené na pokutu, nebudou moci být využity k financování náročnějších opatření k nápravě, která byla dohodnuta s ČIŽP a Krajským úřadem Středočeského kraje. Žalobce uváděl, že primárně není orientován na zisk, je pouze servisní organizací obce, dlouhodobě ve ztrátě, dlouhodobě nepříznivý dluhový vývoj.

Žalobce ke kontrolnímu zjištění, že neprovedl srovnání výsledků monitoringu s hodnotami získanými předchozím měřením, hodnotami vrtu M-4 a hodnotami uvedenými v MP MŽP č. 3/1996, uváděl, že nemohl povinnost splnit v důsledku neplnění povinnosti provést odběr vod na jaře 2009, za což byl již sankcionován (viz námitka č. 1) a potrestán 2x. Tvrdil, že poprvé za nesplnění povinnosti provést odběr na jaře 2009 zjednal okamžitou

nápravu, podruhé za nesplnění povinnost srovnat výsledky, což neprovedl v důsledku nesplnění předchozí povinnosti.

Žalobce souhlasil s kontrolním zjištěním závad rekultivace V. etapy skládky. Uváděl, že není si vědom, že by mu byla předána zpráva společnosti GEOoffice, ač o to žádal. Uváděl, že ČIŽP nechala si zpracovat stanovisko projektanta rekultivace k souladu provedení rekultivace s projektem. Byly potvrzeny vady v provedení rekultivace, na něž poukazuje ČIŽP a navrženy způsoby opravy rekultivace. Žalobce namítal, že nebyl zhotovitelem stavby rekultivace, uplatnil práva z odpovědnosti za vady vůči zhotoviteli EUROVIA CZ, a.s. a bylo zahájeno reklamační řízení, které bylo projednáno dne 24. 10. 2011 na společném jednání ČIŽP, Krajského úřadu Středočeského kraje a žalobce. V současné době probíhá příprava opravy rekultivace a žalobce se považuje za poškozeného, ač si je vědom své povinnosti zajistit splnění podmínek zákona o integrované prevenci.

Žalobce uváděl, že věří v upuštění od uložení sankce, že by mohlo být považováno za dostatečné zjednání nápravy v režimu nápravných opatření, které budou žalobci uložena Krajským úřadem Středočeského kraje.

Žalobce namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí o dovolání se nevypořádal s námitkami pod bodem č. 1 a č. 4 jeho odvolání.

Žalobce namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo provedeno členění sankcí za jednotlivé správní delikty. Z toho dovozoval porušení práva na spravedlivý proces, a že nemohl být objektivně rozhodnuto o přiměřenosti výše pokuty. Porušení práva na spravedlivý proces spatřoval i v tom, že nebyl vzat v potaz navržený důkaz, a to objednávala práci na zkoušku těsnosti jímky.

Žalobce dále namítal, že mu nebyl pochytnut zásadní důkaz, a to zpráva společnosti GEOoffice v řízení před správním orgánem prvního stupně, ač o to žádal. Nemohl se seznámit, vyjádřit se k ní a navrhnout důkazy a doplnění dle § 32 a násl. správního řádu, čímž podle jeho názoru došlo k porušení jeho práv a vada nemohla být řádně zhojena postupem žalovaného.

Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byla porušena jedna ze základních zásad správního řízení uvedená v § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 18. 10. 2012 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že ČIŽP je orgánem dostatečně erudovaným na to, aby dokázal posoudit, jak velký vliv může mít porušení stanovených podmínek na životní prostředí, a že musí trvat na závěru, že pokud nejsou náležitě prováděna porovnání kontrolních vzorků, zela jednoznačně lze konstatovat ohrožení životního prostředí. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 2/2007-95.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního ani žalobci, a ani žalovaný se nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona,

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2015, č. j. 5 As 201/2014 – 65, otázka, zda určitá činnost podléhá nebo naopak nepodléhá integrovanému povolení, je otázkou právní, založenou především na výkladu zákona o integrované prevenci. K jejímu posouzení je povolán správní orgán specializovaný v oblasti integrované prevence a Ministerstvo životního prostředí coby ústřední orgán státní správy, zajišťující odbornou podporu výkonu státní správy v této oblasti; na tom nic nemění ani možnost správního orgánu vyžádat si jako podklad pro posouzení konkrétní činnosti odborné vyjádření či znalecký posudek.

Materiálové využití odpadů je nutno podřadit pod pojem využívání odpadů, neboť se jedná o jeden ze způsobů využívání odpadů. Takový výklad má logické i systematické opodstatnění a odpovídá smyslu zákonné úpravy. Při posouzení důvodnosti námítky, že stěžovatel nebyl povinen žádat o vydání integrovaného povolení, neboť nenakládal s odpadem ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, vychází soud z § 2 písm. a), § 16 a bodu 5. 1. přílohy 1 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování, ze kterých jednoznačně vyplývá, že pokud provozovatel odstraňuje nebo využívá nebezpečné odpady při kapacitě větší než 10 t za den, smí jej provozovat pouze s integrovaným povolením.

Podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.

Městský soud v Praze v úvodu svého vypořádání žalobních námitek konstatuje, že ČIŽP je oprávněna provádět kontroly v souladu s příslušnými právními předpisy, v inkriminované věci podle zákona o integrované prevenci, zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vodního zákona a zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Četnost prováděných kontrol není těmito zákony nijak omezena.

Výrok rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty ve výši 300.000 Kč ze dne 18. 11. 2011, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/104769.003/12/PSP, je v souladu s právními předpisy, jakož i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, je jasný a konkrétní. Z rozhodnutí je patrné, podle jakých právních předpisů správní orgán postupoval, jaká konkrétní jednání žalobce znamenala porušení konkrétních právních předpisů, jakých správních deliktů se tedy žalobce dopustil, jaká sankce je mu ukládána a podle jakého právního předpisu.

Z protokolu sepsaného ČIŽP dne 9. 6. 2011 o kontrolním zjištění o předem ohlášené kontrole provedené ČIŽP dne 27. 9. 2010 v zařízení „Skládka tuhého komunálního odpadu (skupina S – ostatní odpad), na pozemcích parc. č. 3641/2, 3643/2, 3644/2, 3645/1, 3645/3, 3651/2 a 3659/2 v k. ú. Řevnice“ na adrese 252 30 Řevnice, soud ověřil, že předmětem kontroly bylo zjištění plnění povinností stanovených integrovaným povolením vydaným Krajským úřadem Středočeského kraje, odbor ŽPaZ, dne 8. 6. 2004, č. j. 13056/72363/2004/OŽP, ve znění následných rozhodnutí. Inspekce si dne 27. 9. 2010 vyžádala provozní deník se záznamy o množství průsakových vod, deník však nebyl k dispozici, a proto inspekce žádala zaslání jeho kopie za rok 2009 a 2010 (do dne kontroly).

K podmínce sledování množství průsakových vod v m³ – 1x měsíčně bylo konstatováno, že podmínka byla ke dni 27. 9. 2010 plněna.

K podmínce sledování jakosti průsakových vod bylo konstatováno porušení této podmínky v období od roku 2009 do dne kontroly, tj. 27. 9. 2010. bylo konstatováno, že dle předchozího šetření ČIŽP ani v období roků 2007 a 2008 nemonitorovala společnost EKOS stanovené ukazatele (nemonitorovala ani jeden ukazatel uvedený v tabulce platné do 23. 6. 2010), za což byla již sankcionována rozhodnutím o pokutě ze dne 7. 8. 2009, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0904103.003/09/PTA, které nabylo právní moci dne 2. 6. 2010. Vzhledem k tomu, že Krajský úřad Středočeského kraje ohledně nově zjištěného porušení podmínky vydal dne 1. 2. 2011 rozhodnutí o pokutě č. j. 021619/2011/KUSK OŽP/VITK, ČIŽP nezažádala v této věci správní řízení.

K jakosti podzemních vod konstatováno, že v roce 2009 nebyla dodržena stanovená četnost monitoringu jakosti podzemních vod u vrtu M-4. Konkrétně monitoring, který měl být prováděn 1x za tři měsíce byl v roce 2009 proveden pouze 3x (nebyl proveden v období I. čtvrt. roku 2009); monitoring prováděný s četností 1x 6 měsíců byl proveden pouze jedenkrát (nebyl proveden v období jaro roku 2009); a monitoring prováděný 1x za 12 měsíců (jaro) nebyl proveden vůbec.

K podmínce před odběrem vzorků vod změřit úroveň hladiny v monitorovacích vrtech a jejich hloubku bylo konstatováno porušení integrovaného povolení. Vzhledem k tomu, že Krajský úřad Středočeského kraje ohledně nově zjištěného porušení podmínky vydal dne 1. 2. 2011 rozhodnutí o pokutě č. j. 021619/2011/KUSK OŽP/VITK, ČIŽP nezažádala v této věci správní řízení.

K podmínce zajistit provedení zkoušek těsnosti jímek a nádrží podle § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona (u jímek jednou za 5 let) bylo konstatováno porušení integrovaného povolení, podle něhož měla být zkouška provedena do 30. 6. 2009, přičemž byla provedena až po kontrole ČIŽP ve dnech 13. – 14. 12. 2010.

K podmínce „Provozovatel zajistí, aby výsledky monitoringu byly porovnány s hodnotami získanými předchozím měřením, hodnotami ve vrtu M-4 a hodnotami uvedenými v metodickém pokynu MŽP č. 3/1996. V případě zjištění nadlimitní hodnoty sledovaných ukazatelů přijme provozovatel následující opatření: dle výsledků uvedeného šetření ve spolupráci s odbornou firmou ověří zjištěné skutečnosti (rozšířený rozbor dle kritéria B metodického pokynu MŽP č. 3/1996. V případě překročení limitů dle kritéria C uvedeného metodického pokynu budou navržena opatření (s přihlédnutím ke skutečnému požadovému znečištění) odstranění nežádoucího stavu“, bylo konstatováno porušení integrovaného

povolení vzhledem k neprovedení předepsané četnosti rozborů vzorků podzemních vod z vrtu M-4 v roce 2009.

K podmínce provést po ukončení skládkování na skládce nebo její části úpravu tvaru tělesa skládky, uzavření a rekultivaci skládky a péči o uzavřenou skládku včetně monitorování po dobu 30 let, bylo konstatováno porušení podmínek integrovaného povolení, neboť jak společnost GEOoffice, tak Ing. V. ve svých zprávách konstatovali mj., že skladba vyrovnávacích a rekultivačních vrstev skládky IV. a V. etapy neodpovídá technickým požadavkům zpracované projektové dokumentace, a tudíž rekultivace skládky nebyla provedena v souladu se schválenou projektovou dokumentací.

V protokolu jsou podrobně citovány zprávy jak společnosti GEOoffice, tak i Ing. Vodrlinda.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi body a námitkami odvolání podaného dne 6. 12. 2011, musel Městský soud v Praze tuto námitku jako neodůvodněnou odmítnout. V namítaném bodu č. 4 odvolání totiž žalobce nepopírá své pochybení, nýbrž je potvrzuje těmito slovy: „Společnost EKOS souhlasí se zjištěním ČIŽP, OI Praha stran závad rekultivace V. etapy skládky“ a ve smyslu těchto slov nelze shledat nic jiného než konstatování a potvrzení stavu zjištěného ČIŽP. Toto konstatování nebylo lze považovat za odvolací námitky, naopak konkrétní zjištěné závěry ČIŽP odvolatel potvrzuje, a proto zjištění ČIŽP ohledně závad rekultivace V. etapy skládky je nutno považovat za nesporné. Odvolatel v tomto bodě dále zmiňuje společné jednání ze dne 24. 10. 2011 za účasti ČIŽP a Krajského úřadu Středočeského kraje ohledně nápravných opatření, jakož i protokol sepsaný dne 1. 12. 2011 Krajským úřadem Středočeského kraje, zmiňuje reklamační řízení se společností Eurovia CS, a.s., v němž se považuje za stranu poškozenou. Uvádí, že v současné době probíhá příprava opravy rekultivace a ač si je vědom své povinnosti zajistit splnění podmínek zákona o integrované prevenci, doufá, že by bylo možno upustit od sankce.

Soud po podrobném seznámení se s textem citovaného odvolání musel dospět ke stejnému závěru jako žalovaný, že pod bodem č. 4 se nejedná o faktickou odvolací námitku. Pokud žalovaný odvolací bod č. 4 nijak neokomentoval, nedošlo podle názoru soudu k pochybení, které by bylo možno označit jako nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, popř. založilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Opětovné potvrzení v bodě č. 4 uvedených skutečností, které byly pro žalobce i žalovaného nesporné, by bylo nadbytečné. Jak vyplývá z textu žalobcova odvolání, další skutečnosti uvedené v bodě č. 4 potom nemají souvislost s předmětem tohoto řízení, neboť jde o obchodní vztahy žalobce a jiných subjektů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. května 1932, č. j. 8178/32, odsouzením pro přečin porušení pořádku a slušnosti podle ust. § 14 č. 5 zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Sb. a pro přestupek vzbuzení pohoršení podle ust. § 11 císařského nařízení č. 96/1854 říšského zákona pro týž výrok není porušena zásada "ne bis in idem".

(II.) Je nezákonné, odsoudí-li I. stolice obviněného toliko proto, že vzbudil pohoršení, II. stolice však k odvolání obviněného mimo to také ještě proto, že porušil pořádek a slušnost, třebas mu vyměřila stejný trest jako stolice I.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003-44, i pro správní trestání platí zásada ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán

pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. Jde však o dva různé skutky a dva odlišné správní delikty, pokud provozovatel taxislužby jednak účtuje vyšší než povolenou cenu (následkem je porušení zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy) a jednak nevydá cestujícímu doklad o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxametry, doplněný o údaje uvedené v § 15 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (následkem je porušení zájmu na transparentní kontrole služeb).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. března 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142, zásada ne bis idem obsažená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod v oblasti správního trestání se prosazuje jako zásada vůdčí ve vztahu k zásadě dispozitivní (§ 109 odst. 3 s soudního řádu správního) i k zásadě přezkumu správních rozhodnutí podle skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Správní soud je proto oprávněn aplikovat čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy stěžovatel tuto námitku v řízení neuplatnil.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i pro správní trestání platí kardinální zásada všeho trestního práva "ne bis in idem" a soud je povinen se touto námitkou řádně zabývat.

V inkriminované věci žalobce namítal, že došlo k porušení zásady ne bis in idem, a že s touto odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž nevypořádal.

Na druhé straně žalovaný tvrdil, že k porušení zásady ne bis in idem nedošlo, což dokládal tím, že žalobce byl nejdříve pokutován za provoz v rozporu s podmínkami integrovaného povolení v letech 2007 - 2008. Vzhledem k tomu, že však v následujícím období své protiprávní jednání opakoval, byl pokutován znovu. Městský soud v Praze tomuto tvrzení žalovaného musel přisvědčit, neboť je v souladu s konstatováním protokolu sepsaného ČIŽP dne 9. 6. 2011 o kontrolním zjištění o předem ohlášené kontrole provedené ČIŽP dne 27. 9. 2010 v zařízení „Skládka tuhého komunálního odpadu (skupina S – ostatní odpad), na pozemcích parc. č. 3641/2, 3643/2, 3644/2, 3645/1, 3645/3, 3651/2 a 3659/2 v k. ú. Řevnice“. V tomto protokolu ČIŽP konstatuje, že kontrolovaná osoba EKOS byla za porušení integrovaného povolení již sankcionována, a to za porušení v předcházejícím období 2007 - 2008 rozhodnutím o pokutě ze dne 7. 8. 2009, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0904103.003/09/PTA, které nabylo právní moci dne 2. 6. 2010. Z citovaného protokolu, jakož i rozhodnutí ČIŽP o pokutě a žalovaného o odvolání, je zřejmé, že byla provedena kontrola za období následující, a to rok 2009. V inkriminované věci je proto nesporné, že k porušení zásady ne bis in idem nemohlo dojít vzhledem k tomu, že absentuje totožnost skutku, konkrétně totožnost v podobě doby spáchání správního deliktu.

Žalobce dále namítal, že vyjádření žalovaného k bodu č. 3 odvolání, tj. k neprovedení předepsané četnosti monitoringu, vychází pouze z odborného tvrzení inspekce, že nelze objektivně vyhodnotit vliv skládky na chemismus vod při absenci hodnot z vrtu M-4, což je podle jeho názoru nedostatečným úkazem. Nelze jednoznačně tvrdit, že absence daného měření mohla způsobit zásadní ohrožení životního prostředí.

Městský soud v Praze musel tento názor žalobce odmítnout, neboť nijak nedoložil, proč by nebylo lze vycházet z odborného posouzení ČIŽP, která je orgánem dostatečně erudovaným na to, aby dokázal posoudit, jak velký vliv může mít porušení stanovených

podmínek na životní prostředí. Podle názoru soudu je nutno trvat na závěru, že pokud nejsou náležitě prováděna porovnání kontrolních vzorků, zela jednoznačně lze konstatovat ohrožení životního prostředí. V žalovaném namítaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. září 2007, č. j. 6 As 2/2007-95, se totiž mj. konstatuje, že „...*k naplnění skutkové podstaty deliktu ohrožujícího životní prostředí dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s odpady dodržovány právní předpisy týkající se nakládání s odpady, neboť tím je vyvoláno nebezpečí vzniku poruchy. Lze předpokládat, že zákonodárce se rozhodl sankcionovat pouze taková porušení právních předpisů, která sama o sobě představují určitou nebezpečnost a hypotetickou možnost ohrožení životního prostředí.*“

Pokud žalobce dále namítal, že mu nebyl poskytnut zásadní důkaz, a to zpráva společnosti GEOoffice, ačkoliv o to žádal, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Jak se totiž soud sám ze správního spisu přesvědčil, protokol sepsaný ČIŽP dne 9. 6. 2011 o kontrolním zjištění o předem ohlášené kontrole provedené ČIŽP dne 27. 9. 2010 v zařízení „Skládka tuhého komunálního odpadu (skupina S – ostatní odpad), na pozemcích parc. č. 3641/2, 3643/2, 3644/2, 3645/1, 3645/3, 3651/2 a 3659/2 v k. ú. Řevnice“, obsahuje podrobné citace zprávy jak společnosti GEOoffice, tak i Ing. V.. Kromě toho je tato dokumentace součástí správního spisu a ze spisu vyplývá, že byl žalobce před vydáním rozhodnutí vyrozuměn v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu o shromáždění podkladů pro rozhodnutí a vyzván k vyjádření se k těmto podkladům. Nelze proto tvrdit, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Žalobce namítal, že správní orgány neuznaly jako důkaz jeho objednávku na revizi jímky odstavené skládky TKO v Řevnicích, které byla společností RETECH Nečín písemně dne 25. 7. 2010 odložena na IV. čtvrtletí 2010 a uskutečnila se až po kontrole ČIŽP ve dnech 13. -14. 12. 2010. Městský soud v Praze však musel tuto námitku stejně jako před ním odmítnout, neboť revize měla být provedena podstatně dříve ještě přede dnem zmiňované objednávky.

Žalobce dále namítal porušení základních zásad činnosti správních orgánů, a to konkrétně zásady definované v § 2 odst. 2 správního řádu, podle níž *Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.*

Ústavní soud judikoval v nálezu sp. zn. IV. ÚS 114/96, že právo plynoucí z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, totiž právo na řádný a spravedlivý proces, zahrnuje v sobě nejen právo na spravedlivý způsob vedení procesu, ale také právo na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem.

Správní řád z roku 2004 výslovně stanoví, že základní zásady činnosti správních orgánů uvedené zde v ustanoveních § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy rovněž v těch případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se postupu podle správního řádu nepoužije, avšak tento zvláštní zákon již sám žádnou úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Na druhém místě za zásadou zákonnosti (viz § 2 odst. 1) je zařazena zásada zákazu zneužití správního uvážení, též zásadu uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena (viz § 2 odst. 2).

Žalobce napadá porušení této zásady definované v § 2 odst. 2 správního řádu, nicméně konkrétně neuvedl, v čem spatřuje její porušení. Soud z napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nezjistil, že by žalovaný porušil zákaz zneužití správního uvážení. Při této příležitosti musel konstatovat, že jak ČIŽP, tak i Ministerstvo životního prostředí v případě žalobce uplatňovaly pouze pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena. Porušení citované zásady správního řádu tedy soud nezjistil, a to ani v případě uložení sankce, tedy v jediném případě, kdy mohly správní orgány uplatnit správní uvážení.

Je nesporné, že ochrana životního prostředí je prioritním veřejným zájmem a ve veřejném zájmu je i dodržování právních předpisů, týkajících se této oblasti. V inkriminované věci je nesporné, že žalobce porušoval svým jednáním, resp. nečinností právní předpisy. V podané žalobě tuto skutečnost ani nijak nerozporoval. Kdyby žalobce ml provozovat své zřízení „Skládka tuhého komunálního odpadu (skupina S – ostatní odpad), na pozemcích parc. č. 3641/2, 3643/2, 3644/2, 3645/1, 3645/3, 3651/2 a 3659/2 v k. ú. Řevnice“, v souladu s právními předpisy, jakož i rozhodnutími vydanými Krajským úřadem Středočeského kraje, již od samého začátku, byla by všechna kontrolní zjištění v pořádku a k správnímu řízení a následnému uložení sankce by nedošlo.

Podle § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci za správní delikt se uloží pokuta do 7 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 2 a 3.

Podle § 65 odst. 3 soudního řádu správního rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

II. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že výše pokuty byla prvostupňovým orgánem řádně zdůvodněna, avšak vůbec se nezabývá zdůvodněním tohoto konstatování.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci, když provozoval zařízení v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.

ČIŽP ve svém rozhodnutí ze dne 18. 11. 2011, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/104769.003/12/PSP, k přiměřenosti sankce uvedla, že výše sankce nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli. Dále uvedla, že nedostatečná sankce,

kdy se protiprávní jednání „vyplácí“ i při riziku jejího uložení, může zapříčinit obecné nerespektování konkrétní právní úpravy ze strany jednotlivců včetně právnických osob. ČIŽP vyjádřila názor, že stanovená výše pokuty je dostatečná a zároveň motivující pro splnění takových opatření, aby byla provedena náprava současného nevyhovujícího stavu rekultivace skládky EKOS.

K tomuto odůvodnění potom žalovaný uvedl, že dospěl k názoru, že pokuta byla uložena po právu, její výše byla řádně zdůvodněna, a proto odvolacímu orgánu nezbylo než ji potvrdit.

Městský soud v Praze neshledal pochybení v postupu správních orgánů při zdůvodňování výše uložené sankce. Neshledal ani zneužití správního uvážení, ani výši pokuty 300.000 Kč jako nepřiměřenou zvláště za situace, když žalobce byl již dříve pro provozování zařízení v rozporu s podmínkami integrovaného povolení sankcionován.

V případě návrhu na snížení trestu či upuštění od něj musí soud vycházet z důvodů, které správní orgán vedly ke stanovení dané výše trestu; teprve poté může tyto důvody přezkoumat a popř. dospět k závěru, že jde o trest zjevně nepřiměřený. V inkriminované věci rozhodnutí ČIŽP obsahuje úvahy a důvody pro uložení výše sankce, které byly potvrzeny žalovaným v napadeném rozhodnutí, nelze než dospět k závěru, že jde o rozhodnutí stran výše sankce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle názoru soudu se nejedná o sankci zjevně nepřiměřenou.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková